

FOAIE PAROHIALĂ IUNIE 2024

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

SACRAMENTUL SFINTEI EUHARISTII (I)

O tânără soție, care credea orice legat de credință în afară de Sfânta Euharistie, odată, a fost întrebată de preotul care voia s-o ajute în această privință: **Soțul dumneavoastră este plecat în misiune militară, da? Dacă îi scrieți la două zile și aveți la dispoziție fotografia lui, sunteți fericită?** Ea a răspuns că nu este! Preotul a spus că nu-i lipsește nimic pentru a fi fericită. Ce și-ar putea dori mai mult decât imaginea lui din fotografie și scrisorile prin care ei își mărturisesc toată iubirea lor. Tânăra soție a protestat, spunând că nu poate fi cu adevărat fericită decât împreună cu soțul ei.

Preotul i-a răspuns astfel tinerei:

Dacă iubirea omenească tânjește după unitate, oare nu se întâmplă tot așa și cu iubirea divină? Dacă soțul și soția caută să fie un singur trup, atunci creștinul și Cristos nu tânjesc să fie împreună, uniți?

Amintirea lui Cristos care a trăit cu două mii de ani în urmă, rememorarea milostivirii și a minunilor Sale, corespondența cu El prin citirea Scripturilor - toate acestea sunt mulțumitoare, dar nu sunt îndeajuns pentru iubire. **Trebuie să existe, la nivelul harului, ceva unitiv cu Iubirea divină.**

Dumnezeu este Iubire, iubire desăvârșită! Atunci, inima omului

și Inima lui Cristos trebuie, cumva, să se contopească. În prietenie, celălalt este iubit ca un alt sine sau ca o jumătate din sufletul propriu. Prietenia divină trebuie să aibă o „locuire” reciprocă: „*Cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el*” (1Ioan 4,16). **Această aspirație a sufletului către extaz se împlinește în Sfânta și Dumnezeiasca Euharistie, atunci când ne împărtășim cu Trupul și Sângele lui Cristos.**

Sfânta Euharistie: Jertfă și Sacrament

Sfânta Euharistie are două aspecte: este deopotrivă jertfă și sacrament. Deoarece viața biologică nu este decât o umbră, un ecou slab al vieții divine, omul găsește analogii în natură pentru frumusețea lumii divine.

Natura însăși are un dublu aspect, jertfă și sacrament. Legumele pe care le servim la masă, carnea de pe platou sunt sacramente naturale ale corpului omenesc. Prin ele trăiește omul. Dacă alimentele ar vorbi, ar spune: „Omule, în lipsa comuniunii cu mine nu poți trăi”.

Așadar, legumele trebuie scoase din pământ, supuse legii morții, trecute prin chinul focului înainte de a deveni sacrament al vieții fizice sau de a avea comuniune cu trupul nostru.

Carnea de pe platou, cândva, a fost o făptură vie care s-a supus chinului cuțitului, vărsării de sânge pe un Ghetsemani al naturii și Calvarului, înainte de a fi gata să fie adusă omului la masă și consumată. Prin urmare, **natura ne spune**

că jertfa trebuie să premerge sacramentului; așadar, moartea este preludiul comuniunii. Într-un fel, dacă lucrul respectiv nu moare, nu poate începe să existe într-o ordine superioară. Când ne confruntăm cu realitățile vieții, vedem că trăim din ceea ce sacrificăm.

La fel este și în ordinea supranaturală: trăim prin ceea ce jertfim. Păcatele noastre l-au ucis pe Cristos pe Calvar, dar El a înviat din morți prin puterea lui Dumnezeu și domnește în slavă în Paradis. Acum, El devine viața noastră și intră în comuniune cu noi și noi cu El. În plan divin, trebuie să existe Jertfa sau Consacrarea de la Liturghie înainte de a fi sacramentul sau Comuniunea dintre suflet și Dumnezeu.

Legătura dintre Botez și Sfânta Euharistie

Sfinții Părinți ai Bisericii au fost întotdeauna impresionați de legătura care există între Sfântul

Botez și Sfânta Euharistie. Sângele și apa care au țâșnit din coasta lui Isus pe Cruce au o semnificație profundă. Apa este simbolul renașterii noastre și a prefigurat Sfântul Botez; sângele, prețul Mântuirii noastre, este un simbol al Sfintei Euharistii.

În Sfântul Botez și în celelalte sacramente, cu excepția Sfintei Euharistii, suntem uniți cu Cristos prin participarea la harul Său, însă în Sfânta Euharistie Cristos există în mod real, fiind cu adevărat prezent, cu Trupul, cu Sângele, cu Sufletul și cu Dumnezeirea Sa. **În Sfânta Euharistie, omul înfăptuiește în mod mai deplin decât în Sfântul Botez participarea sa la Moartea și Învierea lui Cristos.**

În ordinea naturală, nașterea îi conferă copilului asemănarea cu părinții, dar când mama își hrănește copilul, între ei se stabilește o nouă legătură. La fel în cazul Sfântului Botez, se creează o asemănare cu natura divină într-atât încât devenim copii ai lui Dumnezeu, însă în Sfânta Euharistie îl primim pe Cristos însuși.

Sfântul Botez este sacramentul credinței, fiindcă este baza vieții spirituale, iar **Sfânta Euharistie este sacramentul carității sau al iubirii** fiindcă este o reactualizare a iubirii desăvârșite a lui Cristos, moartea Sa pe Cruce și faptul că ni se dăruiește în Sfânta Împărtășanie.

Vechiul Testament și Sfânta Euharistie

Sacramentul Sfintei Euharistii a fost prefigurat și pregătit în Vechiul Testament de nenumărate

ori. Melchisedec, regele din Salem, a adus jertfă pâine și vin (Geneză 14,18); el este o prefigurare a lui Cristos însuși care, în noaptea Cinei de Taină, a ales pâinea și vinul ca elemente ale jertfei și ale sacramentului deopotrivă.

Mana căzută din cer în deșert (Exod 16,35) este un simbol al Sfintei Euharistii. Cristos însuși a spus despre sine: *„Eu sunt pâinea cea vie, care s-a coborât din cer”* (Ioan 6,51). Sfântul Paul afirmă că ceea ce au mâncat evreii în deșert este o prefigurare a hranei noastre spirituale: *„Toți au mâncat aceeași hrană spirituală și toți au băut aceeași băutură spirituală pentru că ei beau din stânca spirituală care îi urma, iar stânca era Cristos”* (1Corinteni 10,34). Sângele mielului pascal, cu care s-au stropit ușorii caselor evreilor, pentru a-i feri de distrugerea ce urma să vină,

este un simbol nu al unei realități, ci o prefigurare a sângelui lui Cristos cu care sunt stropite sufletele noastre pentru a ne mântui de rău. Pentru că mielul pascal este o prefigurare a lui Cristos, de aceea, chiar de sărbătoarea Paștelui a dat Isus Cristos Bisericii Sale Sfânta Euharistie, pe care o promisese cu un an înainte, la Cafarnaum. În Vinerea Mare, în același timp în

care evreii jertfeau mielul pascal, către seară, Domnul nostru Isus Cristos era jertfit și murea pe Cruce pentru noi și pentru mântuirea noastră, exact către ora trei după-amiază.

(Va urma)

(Cateheză inspirată din lucrarea *Cartea sacramentelor. Cele șapte Taine ale Bisericii*, a Arhiepiscopului Fulton J. Sheen)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

„... Suntem chemați să devenim ceea ce mâncăm, să devenim «euharistici», adică persoane care nu mai trăiesc pentru ele însele, în logica posesiei și a consumului, ci persoane care știu să facă din propria viață un dar pentru ceilalți. Astfel, grație Euharistiei, devenim profeți și constructori ai unei lumi noi: atunci când depășim egoismul și ne deschidem la iubire, atunci când cultivăm legături de fraternitate, atunci când participăm la suferințele fraților și împărtășim pâinea și resursele cu acela care este în nevoie, atunci când punem la dispoziție toate talentele noastre, atunci frângem pâinea vieții noastre ca și Isus”.

(Papa Francisc)

„*Aceasta este Pâinea care s-a coborât din cer, nu precum au mâncat părinții voștri mana și au murit. Cel ce mănâncă această Pâine va trăi în veac*” (In 6,58). Fiul lui Dumnezeu, făcându-se trup, putea să devină Pâine și să fie astfel hrană a poporului său aflat în drum spre țara făgăduită a Cerului.

Avem nevoie de această Pâine pentru a face față greutăților și ostenețelor călătoriei. Duminica, Ziua Domnului, este ocazia potrivită pentru a primi forță de la El, care este Domnul vieții. Obligația sărbătorii nu este, așadar, doar o îndatorire impusă din exterior. Participarea la Celebrarea duminicală și hrănirea cu Pâinea euharistică reprezintă o necesitate pentru creștin, care poate afla astfel energia necesară pentru drumul pe care îl are de parcurs. Un drum care, de altfel, nu este arbitrar: calea pe care Dumnezeu o arată prin Legea sa merge în direcția înscrisă în însăși ființa omului. A o urma înseamnă pentru om a se realiza pe sine însuși; a o lua pe un alt drum înseamnă a se rătăci.

(Papa Benedict al XVI-lea)